

Ada si rezignovaně sedla do křesla a v kapse mimoděk nahmatala občanský průkaz. Ta třetí holka, jejíž jméno nepochytila, se rozbřečela. Ani kluci už nevypadali tak suverénně jako před chvílí. Druhý Peterka vykročil k domovním dveřím a rukou si prohrábl svoje nahoru vyčesané hnědé vlasy. Bušení na dveře sílilo. Když je otevřel, do bytu bez okolků vrazili tři muži v uniformě a jeden v civilu. Na chodbě se sešlo pár čumilů v županech.

„Čí je ten byt?“ zeptal se ostře ten civil. Ústa mu lemovaly hluboké vrásky a na pravé ruce mu chyběl prostředníček. Peterkové se přihlásili jako ve škole.

„Tak mládeži, večírek skončil,“ pronesl o něco vlídnějším tónem jeden z esenbáků.

„Nahlásili vás sousedi, děláte tu bordel a posloucháte cizí rádio.“

„To ale není zakázaný,“ řekla Ada do úplného ticha. Bezprsták se na ni podíval a usmál se.

„Předložíte mi občanky, kolega si vás postupně prověří.“ Adu překvapily její vlastní emoce. Nebála se. Pohled na chlápka v uniformě ji na vteřinu přenesl do jiné doby na jiné místo, ta vzpomínka jí sebrala dech a všechno ostatní proti ní bylo úplně nicotné. Jeden esenbák došel k ní a gestem ji vybídl, aby mu podala průkaz.

„Adina Löblová. Jak ti to zní?“ Otočil se k civilovi, který toho doteď řekl nejmíň, a přitom rozhodně naháněl největší hrůzu. Ani se na ni nepodíval.

„Zní mi to jako židovská špína,“ odfrkl si někam do podlahy.

Bezprsták ji prudce chytil za levou ruku a vyhrnul jí rukáv. „1-4-0-6-0-3,“ zadeklamoval, jako kdyby přednášel

básničku. „To asi nebude telefonní číslo, vid,“ dodal a rozesmál se. Kromě prstu mu chyběla taky trojka vpravo nahoře. Místo trojky vpravo dole měl zlatý zub. „Kde jsi tábořila, děvenko?“ Přiblížil se k ní na pár centimetrů a ona ucítila jeho dech. Smrděl jako zkažená ryba.

„Ravensbrück.“

Uchechtl se. „Samý ženský. Slyšel jsem, že jste tam spolu šukaly, vy kurvy židovský.“ Bezprsták po ní hodil průkaz. „Škoda že ses dostala ven.“ A pak na ni plívl.

V pokoji se nepohnul ani vlas. Všichni na tu scénu opareně zírali a netroufli si ani pípnout, veškeré pověstné páskovství bylo pryč. Prý chuligáni, teď vidíte, co je skutečné peklo. Ada cítila, že se vnitřně přepíná do stavu, který se naučila si navodit už v šestnácti letech. Myslí opustit svoje tělo a dívat se na sebe z výšky a opakovat si, že to, co se děje, se neděje jí, ale jen její schránce. Přežila tak deportaci, tábor, otcovu smrt, ponižující pád do chudoby, hypochondrickou matku a její věčnou úzkost, vyhazov ze školy i šikanu v práci. Kdo po tomhle všem chce být židem, chce vlastně dobrovolně umřít. V Boha, který tohle dopustil, Ada už nikdy věřit nebude.

Když legitimovali postupně všechny, esenbáci na sebe kývli a zatkli bratry Peterkovy. Když je odváděli z bytu, bezprsták je zarazil.

„Ještě s sebou vezmem tady tu královnu Ester,“ ušklíbl se a jeho kolega popadl Adu za rameno a strkal ji ven ze dveří.

Hlouček lidí na chodbě si něco nezřetelně šuškal, starší pán v pruhovaném pyžamu křikl: „To máte za to, vy hajzlové! A ještě si tam taháte děvky.“